

amensbordet. De eksamensortodoxe kunde imellem finde, at hun greb for meget ind i Eksaminationen, — det var kun en Vinding, syntes jeg. Hun var intelligent nok til at se det Sandskorn af rigtig Opfattelse, der kunde være i de smaas Svar, og hun var menneskeinteresseret nok til at kunne lokke det bedste frem hos dem. Naar hun stillede et Spørgsmaal til en „lille“ Eksaminand, sad hun med et venligt, næsten forventningsfuldt Blik paa hende, taalmodig, som om hun satte Pris paa, at vedkommende tænkte sig godt om. Kom det rigtige Svar langt om længe, bøjede Frk. Falbe-Hansen Hovedet for hende, anerkendende, jeg kunde sige ærbødigt; mangan en forsagt fik i den Hilsen en Opmuntring, der virkede langt ud over det Øjeblik. Frøken Falbe-Hansen, Tak paa de smaas Vegne.

Naar Nationalgalleriet paa Frederiksborg engang faar sin Kvindesaga i Billeder, naar det ikke længer nøjes med som nu at have de enkelte fra Livets store Arena eller at have en Kvindes Portræt, blot fordi det er en Kunstners Mesterværk, naar det nødvendigvis maa have Kvinderne med, fordi det nu er vitterligt, at ogsaa de præger Landets Historie: saa véd jeg een, hvis Billede maa hænge dér. Som Motto

ved det kunde passende staa: „Hun var Modersmaaillets stærke, trofaste Vagt“.

Jeg ønsker Danmark til Lykke, der ejer denne gode Kvinde.

Jeg ønsker Odense til Lykke, som har haft den Ære at være hendes Hjemsted.

Jeg ønsker alle os til Lykke, der er kommet hende nær.

Frøken Falbe-Hansen har i flere Aar ikke kunnet færdedes meget uden for sit Hjem. Hendes Helbred binder hende til Akasiavej og til en Sommerbolig i Byens Nærhed, en tilsyneladende lille Verden.

Men hvor er den Verden stor!

Jeg plejer at kalde hendes og Frøken Grundtvigs Hjem for „de levendes Land“. Hvad andet! der er Lysvaagenhed „for alt stort og skønt herneden“, og Frk. Falbe-Hansens fine Smil er den overbærende Dom, hvormed hun ser paa Menneskebørnenes Taaligheder.

Kære Frøken Falbe-Hansen, først og sidst ønsker jeg Dem til Lykke, fordi De hører til dem, om hvem Fredrika Bremer siger: „Lykkelig den, som paa Jorden fik Anledning til at leve for manges Vel.“

Hvad De saaede vil bære rig Frugt.

Christiane Lund.

Mit første Møde med Ida Falbe-Hansen.

—o—

Vi var en Flok ivrigt interesserede unge Kvinder, der mødtes en Gang imellem for at „diskutere“. Vi kom fra meget forskellige Kredse; men alle var vi stærkt opfyldte af det nye, der brød frem herhjemme i Halvfjerterne; alle svor vi til den franske Revolutions store Løsen, men de fleste af os var uden virkelig social Forstaaelse, derimod stærkt literært interesserede, læsende med glubsk Iver Stuart Mill og engelsk, tysk og fransk Skønlitteratur: Keats, Shelley, Rousseau, Madame de Staël, Chateaubriand, Goethe, St. Beuve, Voltaire etc. — alt imellem hinanden; alt, hvad der gennem Dr. Georg Brandes' første Bøger aabnede os Vej ind til en ny Skønheds og Idé-verden, som kun faa af os havde set Glimt af, og hvori ingen af os kendte Vej eller Sti — med en enkelt Undtagelse nær: en Dame, lidt ældre end vi andre, en fin, mørk Kvinde med tungsindige Øjne og en endnu sørgmodigere Stemme — hvis kloge, ironiske Ord havde helt anden Klang end vore. For selv om der var enkelte af os, der havde Mærker af at have været i Søren Kierkegaards Kløer, eller som havde været ude

paa filosofiske eller historiske Strejftog, saa var vi alle alligevel saa uvidende. saa ungt „orthodokse“ ò: saa overbeviste om, at ét alene kunde være „Sandheden“, og vi saa kun sort eller hvidt, men slet ingen Nuancer. Og alt, hvad der var „gammelt“ var forældet og „udlevet“; derom var der Enighed over hele Linien — kort sagt: vi var endnu meget yngre i Sind end i Skind.

Saa var det, at Ida Falbe-Hansen dukkede op imellem os. Jeg véd ikke, om hun havde iagttaget os i al Stiltfærdighed, før hun blandede sig i „Debatten“; jeg véd heller ikke mere, hvad det var, vi den Aften forhandlede. Men jeg husker saa tydelig hendes rolige, sikre Stemmes smukke Klang og den Maade, hvorpaa hun dengang og følgende Aftener, ofte under Spørgeform, vendte og drejede Sagerne og lod dem vise deres forskellige Sider, hvor vi kun saa én. Jeg husker hendes saglige Undersøgelse af fremsatte Meninger, og den sonderende Maade, hvorpaa hun gik til Bunds i Paastande, og undertiden ud fra bedre Viden, undertiden fra dybere levet Liv og rigere Erfaring, opløste Paastande-

ne og lod dem forgaa i deres Ubegrundethed. Jeg husker ogsaa, hvorledes hun satte os til Vægs, ikke blot ved sin bedre Viden, men ved sin Evne til at faa os til at undersøge og tage op igen til Overvejelse, hvad vi havde gjort os færdige med i en Snup — eller i en Skønhedsbegejstring. Hun var den fødte Lærer; os overlegen, ikke alene i hendes Træning gennem systematisk Studium, men først og fremmest gennem Evnen til at opdage og lade os forstaa de svage Sider i vort Væsen og vor Viden, og især i hendes Evne til at skelne mellem tillært og personligt oplevet og tilegnet. Jeg husker en enkelt Lejlighed, hvor en historisk, middelalderlig Skikkelses helt usædvanlige Oplevelser kom paa Tale, og hvor hun brød igennem alle Forklaringer af, hvad hin Tids Mennesker „troede“, og hvorledes vor Tids Mennesker „forklærede“ Tingene, for at stille Spørgsmaalet om, hvad vi mente. Og da det, der taltes om, hverken lod sig forklare ad naturlig eller ad Bedragets Vej, var der maaske adskillige af os, der var saa heldige at opdage, at vi slet ingen personlig Mening havde om det, der disputeredes